

ת"פ 42034/01/15 - מדינת ישראל נגד אמנון מורדוב - בעצמו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 42034-01-15 מדינת ישראל נ' מורדוב

בפני בעניין:	כבוד השופטת דנה אמיר מדינת ישראל
המאשימה	עו"ד אסבן נגד אמנון מורדוב - בעצמו
הנאשמים	עו"ד שלומית רובין-ישי

גזר דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשם זוכה לאחר ניהול הוכחות מביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") והורשע בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

כמפורט בהכרעת הדין, ביום 8.7.13 על רקע יציאת הנאשם מחנות השופרסל שברח' ויצמן 21 בגבעתיים ודרישת המתלונן אשר שימש כשומר בחנות כי הנאשם יציג בפניו קבלה, לאחר חילופי דברים וקללות בין המתלונן והנאשם, תקף הנאשם את המתלונן באמצעות צעצוע פלסטיק שהיה מונח בארגז צעצועים בפתח החנות. כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלונן חבלה של ממש באמת ידו השמאלית.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה הגיש לבית המשפט את גיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם ממנו עלה כי לנאשם הרשעה קודמת בגין עבירת איומים בגינה נגזר דינו למאסר על תנאי, שאינו בר הפעלה בתיק דנן, וכן קנס והתחייבות (במ/1). בהקשר זה הפנה לכך שהמאסר המותנה התלוי ועומד לא הרתיע אותו מלהסלים התנהגותו במסגרת ביצוע העבירה בה הורשע, בעוד שמצופה היה שבנסיבות אלה יעזוב הנאשם את המקום ולא יקלע למצב מסוג זה. בנסיבות אלה, ענישה צופה פני עתיד לא תשרת את תכלית הענישה ולא תרתיע את הנאשם. כמו כן, עמד ב"כ המאשימה על חומרת המעשים משעוצמת התקיפה, הגם שבוצעה באמצעות צעצוע מפלסטיק, הותירה חבלות במתלונן וכן הפנה לכך שהמתלונן עבד כשומר בשופרסל והוא אדם מבוגר, אשר ביקש לעשות את עבודתו תמורת סכום זעום, כשהנאשם תקף אותו רק מפני שכעס על כך שביצע את הנדרש ממנו במסגרת עבודתו.

בנסיבות אלה טען ב"כ המאשימה למתחם ענישה הנע בין עונש מאסר לתקופה הניתנת לריצוי בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל.

3. אשר לענישה הקונקרטית, ב"כ המאשימה הפנה לכך שהנאשם לא הביע חרטה ולא לקח אחריות על מעשיו, בחר לנהל הליך הוכחות, לא הביע אמפטיה כלפי המתלונן אלא טען שלא היו דברים מעולם וכינה את המתלונן שקרן. עוד הפנה לכך שהנאשם הציג במסגרת עדותו גרסה כבושה אשר לא התקבלה. בנוסף, אין לנאשם אפיק שיקומי ולחובתו הרשעה קודמת כאמור.

נוכח כל המפורט, ונוכח גילו המתקדם של הנאשם, ביקש לגזור על הנאשם עונש מאסר לתקופה בת 6 חודשים שיכול ותרוצה בעבודות שירות וזאת, בנוסף למאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

4. באת כוח הנאשם טענה כי אין מדובר במעשה מתוכנן על ידי הנאשם והוסיפה שגם המתלונן תרם להתרחשות האירוע. כמו כן הפנתה לכך שהיסוד הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה היה פזיזות וכי הנאשם לא התכוון לפגוע במתלונן. בנסיבות אלה לטענתה על הרף הנמוך במתחם הענישה להיות מאסר מותנה בלבד.

5. אשר לנאשם עצמו טענה באת כוחו כי הוא בן 78, ולחובתו הרשעה קודמת אך ישנה. כמו כן, טענה כי ניהול ההליך לא היה לשווה מאחר והנאשם זוכה מעבירת האיומים שהואשם בה. ב"כ הנאשם ביקשה את התחשבות בית המשפט במצבו הרפואי של הנאשם אשר מסמכים רפואיים בעניינו הוגשו (נ/1-4) וכן משום שלאחרונה פונה מביתו בו התגוררו הוא ומשפחתו שנים ארוכות וכעת מתגורר אצל ביתו.

לאור המקובץ לעיל עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר על תנאי והתחייבות.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

6. כידוע, קביעת מתחם העונש ההולם נעשית על פי עיקרון ההלימה. במסגרת קביעה זו יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות ביצוע העבירה.

בע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.2015) (פסקה 198 בפרק הדן בע"פ 5669/14 לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל) קבע כב' השופט פוגלמן:

"תיקון 113 לחוק מדריך את בית המשפט לקבוע בגזר דינו מתחם עונש הולם למעשי הנאשם. מתחם העונש ההולם הוא טווח של עונשים אשר כל עונש שבתוכו יעמוד בעקרון המנחה וייחשב הולם. אין מדובר בטווחי ענישה הנקבעים ביחס לעבירה פלונית; המתחמים משתנים ממעשה עבירה אחד לשני, בהתאם לחומרתו, ומנאשם אחד לשני, בהתאם לאשמו".

7. במקרה הנדון, במעשהו פגע הנאשם בערכים המגנים על בטחונו, שלומו ושלמות גופו של אדם. באשר לעבירות אלימות נקבע לא אחת כי המדובר בתופעה חמורה הולכת וגוברת במחוזותינו וכי יש להילחם בתופעות האלימות בענישה של ממש לצורך מניעה והרתעה (ראו: ע"פ 6112/04 **מוטי עבדי נ' מדינת ישראל** (26.1.2005), וכן ת"פ (טב') 62295-10-13 **מדינת ישראל נ' ישראל טליאז** (16.3.2016)).

עוד יש לציין את חשיבות ההגנה על שומרים, העושים מלאכתם נאמנה, על מנת להבטיח שיבצעו תפקידם ללא מורא ואת חשיבותה של ההרתעה במקרים מסוג זה.

8. באשר לנסיבות ביצוע העבירה: אלה פורטו על ידי בהרחבה בהכרעת הדין. על פי המפורט בה המדובר במעשה אימפולסיבי שלא היה מתוכנן ויזום ובוצע על ידי הנאשם במהלך ויכוח עם המתלונן. חשוב לציין בהקשר זה כי לטעמי הגם שאין להקל ראש כלל בעבירה שביצע הנאשם, יש לתת את הדעת שגם המתלונן עצמו קילל את הנאשם ועל פי הנחזה בסרטון, שפת הגוף של הנאשם והמתלונן כאחד הייתה אלימה. בהקשר זה יש לציין עוד כי גם המתלונן אחז בידו צעצוע מפלסטיק טרם התקיפה.

במסגרת שקילת הנסיבות, יש ליתן את הדעת לעובדה שהעבירה בוצעה כנגד אדם מבוגר כבן 65 שנה במהלך ביצוע עבודתו, הגם שגילו של הנאשם מבוגר מגילו של המתלונן והוא בן 78 שנה. לגבי חומרת החבלה, למתלונן נגרם שפשוף באמת ידו השמאלית כפי שפורט בהכרעת הדין.

9. באשר למדיניות הענישה הנוהגת: מדיניות הענישה בעבירה שביצע הנאשם בנסיבותיה באשר לעונש המאסר נעה בין עונשי מאסר על תנאי, לבין 12 חודשי מאסר בפועל. בעניין זה מצאתי להפנות לפסקי הדין הבאים:

רע"פ 6756/14 **בן חמו נ' מדינת ישראל** (15.1.2015) שם אישר בית המשפט העליון מתחם של בין שירות לתועלת הציבור לבין מאסר למספר חודשים, תוך שציין שהתביעה לא עתרה באותו המקרה להשתתף עונש מאסר בפועל. המדובר היה בנאשם אשר תקף את אחותו המתלוננת בכך שבעט בה סטר לה והכה אותה באמצעות מקל וגרם לה להמטומה בירך ונפיחות באצבע.

רע"פ 1402/15 **טלי נ' מדינת ישראל** (2.2.2015) שם נקבע כי העונש אשר הושת על הנאשם, הכולל מאסר מותנה למשך 7 חודשים לצד קנס כספי ופיצוי, שניהם בסך 1,500 ₪, הוא עונש הולם בנסיבות המקרה בו על רקע סכסוך בדרך, תקף הנאשם את המתלוננת וחתנה כשזו ניסתה למנוע עזיבתו את המקום.

ת"פ (עכו) 55530-06-13 **מדינת ישראל נ' ענאד מנאע** (19.3.2014) - שם בעקבות ויכוח מילולי, תקף הנאשם את המתלונן באמצעות קרש וגרם לו לשפשופים בידו, בפניו וכאבים וסחרחורות בראשו. בעקבות הסדר טיעון והודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, נגזרו עליו 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים וכן התחייבות כספית. אמנם נכון כי במקרה דנן הודה הנאשם וחסך מזמנם של בית המשפט והצדדים. עם זאת, הרי שתקף את המתלונן באמצעות קרש ואף גרם לנזקים חמורים יותר מאלו שגרם הנאשם שבפניי.

ת"פ (מח' נצרת) 167/08 **מדינת ישראל נ' חטיב** (1.5.2011) - לאחר שנשמעו עדי התביעה, הודו הנאשמים במסגרת הסדר טיעון בכך שבעקבות סכסוך בין משפחות ותגרה, יידו אבנים על מתלון אחד וכתוצאה מאבן שפגעה בראשו נגרמה לו חבלה חמורה בדמות שבר בגולגולת. לאחר מכן, רדפו הנאשמים אחר המתלון השני כשהם אוחזים במקלות, השיגוהו, הפילוהו והיכו אותו נמרצות עד שגרמו לו חתך מדמם בקרקפת והמטומות בגבו, ישבנו ורגלו. במקרה זה נגזרו על הנאשמים 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. אמנם נכון שבתיק זה הנאשמים היו נעדרים עבר פלילי, כבר ריצו תקופת מאסר בתחילתו והודו במסגרת הסדר טיעון כמו גם שילמו סכום נכבד למתלוננים, עם זאת, נסיבות העבירה והחבלות שנגרמו בגינה חמורות בהרבה מהמקרה שבפני.

ת"פ (אי') 10228-05-14 **מדינת ישראל נ' גטניו** (9.9.2015) - הורשע הנאשם בתקיפת המתלון, בכך שהדף אותו פעמיים בחזהו עד שנפל ארצה, ראשו נחבט ברצפת בטון, נגרם לו חתך מדמם בקרקפת, והוא נזקק לטיפול רפואי שכלל בין היתר סגירת החתך בראשו באמצעות סיכות. נקבע כי מתחם העונש ההולם הינו בין מאסר מותנה לבין 10 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי, פיצוי למתלון וקנס. באותו מקרה הנאשם לא נמצא מתאים לריצוי עונש בדרך של עבודות שירות.

ת"פ (י-ם) 10627-05-13 **מדינת ישראל נ' קאעוד תמימי חמזה** (9.2.2016) -הורשע הנאשם בגרימת חבלה חמורה ביחד עם אחר בכך שגרם למתלון לפגיעות באזור הפנים והעיניים שכללו בצקת ניכרת, גשר אף נפוח ושבר בארובות העין. מתחם הענישה נקבע שנע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, שהיה בעל עבר פלילי בעבירות אחרות, נגזרו שלושה חודשים ויום מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות אך הנאשם נמצא לא כשיר על ידי הממונה, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון.

10. חשוב לציין בהקשר זה את אשר נקבע בעפ"ג (ת"א) 12063-04-15 **בראונר נ' מדינת ישראל** (20.07.2015):

"כידוע, מדיניות הענישה הנוהגת היא רק אחד מהמדדים לקביעת מתחם הענישה, ולא בהכרח החשוב שבהם... עצם העובדה שלעולם ימצא כל צד את פסקי הדין התומכים בעמדתו, מצביעה על כך שאין מדובר במדד מדויק, הגם שהוא המדד המספרי היחיד מבין המדדים והשיקולים הרלוונטיים בתיקון 113 לעניין קביעת המתחם. גם ניסיון להצמיד את הסכומים, מספר העבירות וכיוצא בזה, בכל תקדים שצוטט, למספר חודשי או שנות מאסר שנקצבו לצידם, אינו יכול להניב נוסחה מדויקת שתהלוך אחד לאחד את הנתונים הרלוונטיים לתיק זה או אחר. נזכיר שוב את מושכל היסוד, מעשה העבירה לעולם נבחן בנסיבותיו- ואלה, מטבע הדברים, שונות ממקרה למקרה".

ועוד, בעת האחרונה, בע"פ 3877/16 **ג'אבלי נגד מדינת ישראל** (17.11.2016) צוין פעם נוספת כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם ומדיניות הענישה הנוהגת. נקבע כי מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים שמדיניות הענישה היא רק אחד מהם, אין המדובר בעניין אריתמטי ולבית המשפט נתון בהקשר זה מרחב מסוים של גמישות.

11. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים כמפורט לעיל ואף את חומרת החבלה שנגרמה למתלון, סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה בה הורשע הנאשם נע בין עונש מאסר על תנאי, לבין מאסר בפועל בן 8 חודשים.

בנוסף לכך, על הענישה לכלול פיצוי למתלונן והתחייבות להימנע מביצוע עבירה. לצד קנס המהווה גם ענישה קונקרטית ומידית.

גזירת העונש של הנאשם

12. בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה כמפורט להלן:

הנאשם בחר לנהל הוכחות, לא הביע כל חרטה, ומסר גרסה מתפתחת שלא נתתי בה אמון. עובדת ניהול ההליך אינה נזקפת כמובן לחובתו של הנאשם, אך אין הוא יכול ליהנות מההקלה הניתנת למי שהודה, הביע חרטה ואף חסך בכך זמן שיפוטי יקר. עם זאת, יש לזכור שהנאשם זוכה מביצוע עבירת האיומים ועל כן, לא שיחת זמנו של בית המשפט.

עוד לחומרה יש לשקול את העובדה שלנאשם עבר פלילי הכולל הרשעה קודמת בעבירת איומים, משנת 2011, בגין עבירה שבוצעה בשנת 2008. את העבירה בתיק שבפניי ביצע הנאשם בעת שהיה תלוי ועומד לחובתו עונש מאסר על תנאי בר הפעלה. אמנם, המדובר בעבירה שבוצעה בשנת 2008, לפני כ-8 שנים. יחד עם זאת, נראה כי המאסר המותנה שנגזר על הנאשם בגין אותה עבירת איומים שביצע לא הרתיע אותו מלבצע את העבירה מושא כתב האישום שלפני, שהיא מאותה "המשפחה", תוך הסלמת התנהגותו. בנסיבות אלה יש טעם מסוים בדברי ב"כ המאשימה לפיהם קיימת שאלה בדבר האפקטיביות של ענישה צופה פני עתיד בפן ההרתעתי בעניין הנאשם.

בנוסף, הנאשם לא לקח אחריות על המעשה ואין בעניינו כל אופק שיקומי.

13. לקולא יש לשקול את גילו של הנאשם, בן 78 שנים, אשר מעולם לא ריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. את מצבו הבריאותי של הנאשם שאינו שפיר, כפי שפורט בפניי בטיעונים ובמסמכים שצורפו (נ/1 - נ/4). על אף שאין במצבו הרפואי הנטען או באישורים הרפואיים אשר הוגשו כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, יש בהם כדי להשפיע על מיקומו של הנאשם בתוך המתחם.

עוד יש לשקול שמאז ביצוע העבירה חלפו כשלוש וחצי שנים וכתב האישום הוגש לאחר שנה וחצי ממועד האירוע, בשיהוי מסוים, וזאת על אף שהאירוע תועד במצלמות אבטחה. עניין זה הוא בעל משמעות במסגרת שיקולי הענישה, וודאי נוכח גילו של הנאשם.

בנוסף, נתתי דעתי למצבו הכלכלי הנטען של הנאשם אשר פונה מביתו ועבר להתגורר עם ביתו, הגם שלא הוצגו כל מסמכים מטעם ההגנה בהקשר זה.

לבסוף, נתתי דעתי לשיקולי ההרתעה הכללית וחשיבותם. אינני מוצאת כי קיימים שיקולים לסטייה ממתחם הענישה.

14. סוף דבר, נוכח השיקולים שפורטו לעיל, מצאתי להשית על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר על תנאי לצד קנס המהווה ענישה כספית מידית וקונקרטית, פיצוי למתלונן, והתחייבות להימנע מביצוע עבירה, זאת בעיקר נוכח גילו ומצבו הרפואי של הנאשם. אציין כי גם המאשימה סברה שאין לקבוע בעניינו של הנאשם את העונש המרבי על פי המתחם לו טענה וביקשה להעמידו על 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות כאשר טענה לשנה מאסר כרף עליון של מתחם הענישה.

משכך, מצאתי להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר על תנאי למשך 9 חודשים, לתקופה של שלוש שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע.
- ב. התחייבות בסך 5,000 ₪ לבל יבצע עבירה דומה, לא יחתום הנאשם על התחייבות, יאסר לתקופה בת 10 ימים.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪ אשר ישולם ב-3 תשלומים שווים ורצופים, הראשון ביום 25.1.2017. לא ישולם תשלום במועדו יעמוד מלוא הסכום לפרעון מיידי.
- ד. קנס כספי בסך 2000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים, הראשון ביום 25.1.2017. לא ישולם תשלום במועדו יעמוד מלוא הסכום לפרעון מיידי.

ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו כסלו תשע"ז, 26 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.